

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba Lipót-utca 45. sz. alá küldendő.	Budapest, jul. 20. 1873. 29-ik szám.	GYÜJTÖKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára 15 kr.	Szerkesztői iroda: Lipót-utca 45. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Január—juniusi félév es, és ápril—juniusi negyed éves prenumeránsainknak előfizetése már a 26-ik számmal lejárván, tisztelettel kérjük pártolóinkat, hogy megrendeléseiket sziveskedjenek ujra megtenni.

Ludas Matyi előfizetési ára :

negyedévre	1 frt. 50. kr.
félévre	3 frt. — „
egész évre	6 frt. — „

Minden **öt** előfizetőt gyüjtőnek tisztelet példánnyal kedveskedünk.

Az előfizetési pénzek postai utalványon küldendők a **kiadó-hivatalba.**

Buda-Pest Lipót-utca 45. szám alá.

A kiadóhivatal.

Cholera morbus!

Rosz hirek jönnek a vidékről:
A cholera tesz pusztitásokat.
Rosz hirek mennek a vidékre:
Csernátony cikkeket irogat.

Cantate.

Zengik a magyar festészek, Trefortnak a főpapokhoz intézett felhivása alkalmából.

Kar.

Szebb jövő derül szegény hazánkra
Gyüljünk mi festészek lakomára.
Püspökök kegyelnek minket,
Megveszik a képeinket.
Hopp, hopp, hopp!
Áldoznak a főpapok.

Egyik művész.

„Én azt hiszem inyükre lesz
A gombaszedő leány . . .
Gombaszedő leányt, vastagot
Püspökök szeretnek ám!“

Kar.

Hopp, hopp, hopp!
Áldoznak a főpapok.

Másik müvész:

„Lebilincselendik őket
Az éjjeli csavargók...
Festett képek orra előtt
Nem zárják bé az ajtót.“

Kar.

Hopp, hopp, hopp!
Áldoznak a főpapok.

Harmadik müvész:

„De halljátok jó pajtások!
Ne ugráljunk ugy mi még.
Áldoz a pap, de hátha nem
Azt, a mi zsebünkbe kék.“

Kar.

Biz igaz a!
Hopp, hopp, hopp!
Haj nem pénzt, hanem csak ostyát
Áldoznak a főpapok.

Tiltakozás.

Trefort cultusminister ő excellentiája a következő levelet intézte hozzánk:

„Midőn ez alkalommal a magyar tisztelt főpapságnak, hazánk culturviszonyai fejlesztésében mindenha tanúsitott hazafias áldozatkészségét(?), a szép művészetek egy hatalmas tényezőjének felkarolására irányzom, teszem ezt azon meggyőződésből, hogy megkeresésem ép oly lelkes viszhangra találand, mint a mily nemes szándék engem arra vezérelt.

Őrvendve olvassuk az európai sajtónak a közkiállitáson képviselt festőmüvészetünkről hangoztatott elismerő nyilatkozatait.

Nem lehet feladatom hazánk egyes müvészeinek részletes méltatásába bocsátkoznom; müvészetök legszebb záloga a közelismerés: itt csak ujolag is méltóságtok ismert, a magyar főpapságnál hagyományos áldozatkészségére hivatkozva, azon legfőbb óhajtásomnak kell kifejezést adnom, hogy vajha e remekmüvek — nemzeti müvelődésünk fejlésének hathatós tanui — csakhamar ne a külföld tulajdonává váljanak.

Erre akartam méltóságtoknak a szép és nemes iránt melegen buzgó hajlamát irányozni.“

Minden e levélben ritkitott betükkel irt passus, mint gyanusitás ellen, ezennel erélyesen tiltakozunk, s kérjük Ludas Matyi urat, sziveskedjék jelen sorainknak becses lapjában helyet engedni.

A magyar cath. főpapság.

Ludas Matyi aranymondatai.

Az élhetetlen ember folyton mások segélyére szorul, legyen az a segély pénz avagy tanács. Az életrevaló pedig jobb szeretné, ha saját temetését is maga birná végezni.

—

Bém mondá vala, hogy ha sipkája tudná gondolatait, eldobná magától. Pedig a sipka ártatlan jószág, hanem annál többet fecseghet a fejkötő, mert a mi hölgyeink nagyon haragusznak rá, — ha régi.

—

A világ sok keserüséget nyelet el velünk. Ha megakarod életedet édesiteni, ajánlom, hogy mindég cukrot szopogass.

—

Kivel nem szokott az ember örömest szembe nézni?

A hitelezőjével. Az e fajta speciest ha csak szerét teheti, észrevétlenül kikerüli.

—

Mihez hasonlitható a száj leginkább?

A szélhez. A szél az égő gyertyát eloltja, holott a tüzet éleszti. A száj pedig fujva hidegit, lehelve melegit.

Jó tanács,

melynek segélyével megunt szeretődet a faképnél hagyhatod.

Józsi szerelmetes viszonyban állt egy tenyerestalpos leányasszonynyal. Természetesen, hosszas szerelemnek házasság a vége.

Ők is erről beszélgettek. De Józsi mikor a házasságra gondolt, borsódzott a háta.

— Ugy-e szeretsz galambom?

— Hát nem hagysz el ugy-e?

— Örökre a tied vagyok! stb.

Ilyen holdvilágos macskanyávogások után szóba jött a mult.

Józsi töredelmesen megvallja, hogy kedves Jucikája előtt is szeretett ám ő valakit (pedig nem volt igaz) s töredelmesen bocsánatot kér és remél...

Jucika komolykodik, összeráncolja szemöldökét s úgy tesz, mintha szörnyen haragudnék.

— No, ha nem akarsz megbocsátani, vérző szivvel ugyan, de bucsut veszek tőled. Isten áldjon meg!

Diurnista-strike a kir. táblánál.

Törvénykezésünk! — veled elkésünk. — Nincs diurnista — Károly, Laci, Pista — szolgálatokat felmondták — a tollat sarokba dobták.

Horgas Laci mondja: „én nem leszek senkinek se bolondja, — nem fizetnek — a diurnista kebelzetnek, — pedig tarthatná jussát — az árgyélussát, — az ember többhöz, mint egy forinthoz — mely minekünk csupa kint hoz“!

Weissgartner Emilke pedig — az asztalra felemelkedik — haja áll — s kajabál:

„Én családos ember vagyok, — hát békét nem hagyok, — a kir. táblának, — és nem lesz vége a lármának — míg a diurnumot fel nem emelik, — bár e miatt a kasszán lenne lik.“

Dákó Gábor azonban — inkább azon van: — „ne hagyjuk el eddigi utunkat, — huzzuk meg magunkat“ — s ez a sok diák — ne csapjon komédiát.

Elbeszéli — ha a dolgot ő is izéli — forszirozza, — halálát közelebb hozza. — Ugyanis mindég a mostani forintbul — 50 krajcárt meginni indul — s ha többet kap — naponta duplán bekap.

„Szájára lakat“ — kiáltja a lázadó csapat. — Miért mondá e bolond szavakat?

Dákó Gábort — szegény jámbort — kidobták a terembül — az embernek szive megrendül!

Aztán választanak deputátiót — hogy a miniszter emelje fel a dotátiót.

S most a diurnista-sereg — nem kesereg — hanem vár és iszik — s többen hiszik — miszerint Thaisz ha itthonn volna, — rájuk törne megbomolva; — még többen meg attól félnek: — hogy a mit kérnek — (hozza a felzet) — nem lesz megadva, — de a kebelzet — tovább is egy forintnak marad rabja.

A kolosvári egyetem tudós professorainak folyamodása Trefort kultuszminiszterhez.

Legfőbbméltóságú Kultuszminiszter ur!

Legkegyelmesebb urunk és istenünk!

Legalázatosabban alólirottak, mint igen igen szerénykedő s a világi hivalkodást megvető egyszerü tudósok ugy élünk itt Kolosvárt a cimkórság házájában mint a páriák, kutyába se vesznek bennünket, ránk sem hederitenek, kalapot sem emelnek előttünk még azok a nebulók sem, kiknek sütnivalójába tölcséren töltögetjük a tudománnyt. Mig a szurtos marku vargát megnemzetesitik, a cérnarágó szabót megtekintetesitik, a rőfös zsidót megméltóságolják, bennünket szegény ágról szakadtakat, még csak meg sem nagyságolnak. Az egyetemi doktorok állását fel nem tudják fogni szamár eszükkel a marhák. Csak per „tanár“ titulálnak bennünket.

Tanár! tanár! micsoda komisz cim ez, hiszen ezt már vaknak világtalannak, boldog boldogtalannak, még a kollókváló bagolydiáknak is osztogatják, és oly kevésre becsülik, hogy e mellett a baromorvosi cimet is nagyobb kitüntetésnek tekintik, holott az rendszerint csak egyik előfeltételét képezi az egyetemi professurának.

Ily körülmények közt legfőbb kegyelmü excellenciás urunk! szükséges, hogy a cimzésünkre sujt fektessünk. Mindazonáltal kegyelmes urunktól mást mint „tanár“ cimet nem követelünk, a világ előtt azonban a hol azt tapasztaljuk, hogy szándékosan és rosz akaratból csupán csak is fitymálásból cimeznek bennünket kicsinlőleg tanárnak, tanárocskának s igy a socialdemokrata állás és cimlétra legalsóbb fakára degredálnak, ott bizony már csak a kultura, a tudomány érdekében is áll a cimzést feltartani.

Ugyanazért legalázatosabban a földig borulva esedezünk és kunyorálunk főfő excellenciád magas képe előtt: méltóztassék nekünk abból a szerény cimből melyet régente az erdelyi fejedelmek uzurpáltak nagykegyelmesen csak akkorát is mint a nyulfarka juttatni, hogy ezután „nagyságos“ uraknak cimezzenek a bitangok.

Mert mit ér a vitulus
Ha nincs hozzá titulus.

a kolosvári egyetem
tudós nagyságai.

Nyelvészeti tünődés.

Szarvas Gábor a kettős mássalhangzókat egyszerüsiteni, s ezáltal a szavakat kurtitani akarja. Vajjon nem lehetne-e ezt nyelvészeti harapdálásnak nevezni? Hogy harapná le a maga fejét!

Kapciozus kérdés.

Ha Caligula császár „konzul“-nak nevezte ki a lovát, a kolosvári egyetem tudós tanárai minő cimet pretendálhattak volna tőle?

*

Trefort-cultusz.

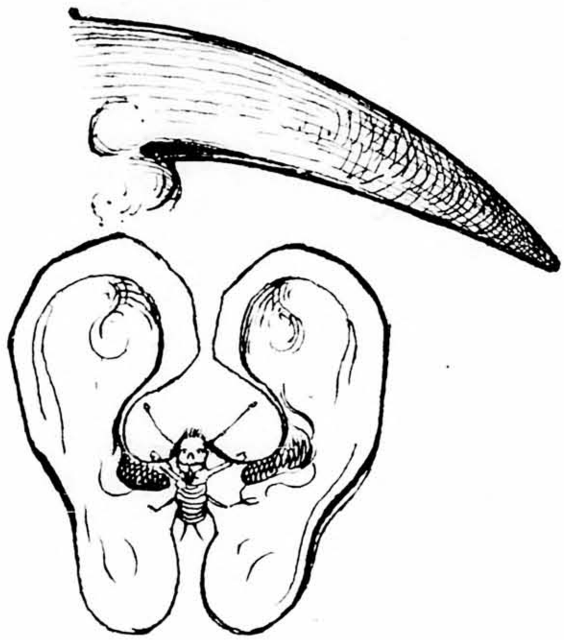
A magyar közoktatási miniszter bemutatja a szépirászati ü t e n y - rendszer gyakorlati alkalmazását.

A borszéki Kossuth-kút.

Kossuth nevére keresztelték ;
A viznek adtak lángnevet.
Ki után forró vágyunk éget,
Szomjunkat az enyhítse meg.

Áldás s egészség a betegnek!
Itten kiki erőre kap.
Hisz e név mindenütt és mindég
Csak üdvöt osztogat!

Ritkaságok muzeuma.

Egy ormány és két fül.

Csernátoni köpönyege.

Vezérfonal a játszvatanitáshoz.

Kerkápoli szivattyuja.

Holuba Mátyás.

A ki a vizet ki nem állhatja.

(Folytatás.)

Nehány nap mulva megy a pintér a patika előtt. A gyógyszerész éppen az ajtóban állt.

— No Mátyás mester! — szólitja meg a jó köpcös úr, ki már néhány év óta nem bir talpa alá nézni kövérségének mindig gyarapodó nagyvolta miatt, — van-e sok patkány háza környékén?

— Nem sejtettem uram, hogy egy fia is volna.

— Felesége tegnap vitt egy jó adag patkánymérget, panaszlá, hogy kamrája oldalát majd kidönti'k s a házbol is ki akarják ijesztgetni ezen fürge értelmes állatkák.

— Nem vettem észre.

— Sok van olyan, a mit a férjek észre nem vesznek. Délután kevés dolga leend a pincében; egy hordó szerednyei utazni készül, tehát kösse meg a kerekét, — mond a gyógyszerész, kinek Mátyás mester conventios pintérje vala.

Megmozdult Holuba Mátyás uram sütni valójában azon gondolat, vajjon minek vette szerelmetes kopogósarkúja azt a pakánymérget?

E gondolat viharfelhőzve mindig szélesebbre terpeszkedett, — tekintetbe vévén nejének nehánynapi szokatlan hizelgő nyájasságát.

E gondolat, a gyanú bécsi szent Istvántorony magaslatáig izmosúlt, a verés ijedelme alatt kunkorgó inasa akaratlan vallomása által; Pali bácsi állitá őt a kapuba, — várni, várni?.. de minek? Tehát saját házából is spionok környezik már az embert? Ott akkor valami rejtelmes eseménynek kellett előadnia magát! de benn az asszonyon kivül egy lélek sem volt . . .

Meg fogom én azt mielőbb tudni: micsoda tervek főzetnek távollétem alatt saját házamban ellenem? Hogy a fiú ijedelmes nyilatkozatát az igazság csikarta ki — az bizonyos. Hogy az asszony a hazugság kutyaszoritóján nyikorgott: az világos.

— Hah! emelé fenyegetésre munkában megizmosult vaskemény öklét, himfarkasi csattogással csikorgatván kopott húsreszelőjét: hátha valami titkos szeretője van!? hátha engemet igyekeznek forgalmonkivüli állapotba helyezni!? Minek is volna neki a méreg, mint engemet megölni, — kivégezni!? Most magam iránti kötelesség szigorúan őrködni s ovatosnak lenni étel és italban.

— Istenem, hát már annyira jutottam, hogy saját házam népe iránt is bizalmatlankodnom szükséges? Ha csakugyan gonoszban töröd a fejed, jaj néked hizelgő, álnokcsontú asszonyi állat! jaj neked csábitó! — öklével ujolag hatalmasan fenyegetődzött a mester.

Gyanúja fokonként erősödött, a mint nejének egyes szavai, célzásai, általában megváltozott viselete, emlékezetének felszinére élénken vergődtek; elhitette magával, hogy vesztére törnek, még pedig tulajdon felesége s annak egy ismeretben titkos kedvese, — végre erős meggyőződéssé érlelte, hogy őt erőnek erejével, minden lehető fortélylyal meg akarják patkánymérgezni, meg akarják gyilkolni.

E folytonos tépelődés tárpéji szirtein, a borvonzalom varázshatása megtört, —az életfenyegetésre mutató jelek, a józanság rendkivü i álláspontjára helyezék.

Hiába forgolódott a tele pince szerednyei oltára körül, — ama jótéle nektárillat, mely a hordók dongahasadékain szagló műszerehez tolvajkodék: kellemetlen halálszag miazmáit párologtatá képzelete camera obscurájába.

A világ nyolcadik csodájának nevezhető tünemény jelentkezett e pillanatban; a ki a vizet ki nem állhatja, pincészeti hordóbetegápolása után, egy ital vizet kért!

A pintérmester józan maradott.

Borús kedélyének terhelő nyomása alatt, csüggeteg fővel baktatott haza felé. Nehány óra alatt, az iszákossági hajlam, vágykamrájának ajtaján, a gyanús aggodalom kancsukájától folytonosan veretvén, félelemhalványitott pofával kotródott tova.

A borotvált pofa közepére vidám mosolyt erőszakolva jelent meg a csodálat sóbálványságához közelgő neje előtt. Hiszen még csak nem is részeg! A vidámság talmi aranylemezébe azért igyekezett burkolózni, nehogy, a meggyőződése szerint rosz akarattal s hamislelküséggel tömött feleség elsejtse alapos gyanakodását.

Elébe tüzrölpattant a hamis csont.

— Csakhogy itthon vagy, hozott Isten édes Matyim, lám! most már csakugyan kezdelek szeretni; nem időztél oly soká s mi legtöbb: nem konditottad le magadat. Sokat dolgoztál, fáradt is vagy, — éhezel is, tüstént vacsorát készitek.

— Nem vagyok annyira fáradt, mint éhes — válaszol a férj — készits valami jófélét, hadd vacsorálok már egyszer igazi étvágygyal.

Pedig az éhség fekete hollói, gyomorbirodalmának kis határain éppen nem csattogtatják meg lomha szárnyukat, hanem csak a biztos tudatszerzés kivánatai sarkantyuzták szilárd akaratát, hogy nem most fog-e elkoppanni a mérgezés tizenkettője?!

A vigan lobogó konyhai tüz, élénkre bazsarózsázta a sürgő-forgó gazdasszonyi arcot. A hosszú haj-boritott koponyalombik belsejében, ki tudja, miféle gondolatzür nyugtalankodék?

A vacsora élvezet ohajtott pillanatáig fadöngető mesterségében gyakorlá magát a házi úr. Mig a kullogó gyakornok, a legközelebbi gémeskut kristálytiszta italával igyekszik teleteremteni az ivókannát, — a szivélyes ritkahüségü feleség, a szoba közepén álló asztalt estelihez besávolyosabroszolta.

Nehány perc mulva cérnaszálfinomságu, árzenikos patkányméreggel tisztességesen besózott túros laska, mint a kedves Holuba Mátyás mester legkedvencebb étke, kivánatos illatot árasztva párolgott az asztalon.

No hiszen, gondolá a menyecske, — ha ezt beveszed vén fajankó, meglátod még ma Pilátust.

— Jer mellém feleség jobban! fog izleni, ha együtt étkezünk.

— Csak vacsorálj, még nekem dolgom van a konyhában, a fiúrol is kell gondoskodnom. Rám ne vigyázz, lakjál jól, a gazdasszony a szagával is megéri. Élces mosolylyal vonta be maga után a szoba ajtaját.

A vulkáni gyártmányt Jupiter zsámolyához szállitani kötelezett vércse, pihegő fáradalommal akasztotta karmait a mesterné lelkiösmeretének s ezen ismeretlen, de nagyhatású madár monolog kaparkodása közben, konyhára hajtott fejjel siratta: hogy mért nem maradt lánynak az ő kedves mamája?

A pintéri korbácskóstoló házi futárt, bizonyos ürügy alatt, a távol-piaci boltba elpapucstalpalta.

Ez alatt a mester odaben con amore vacsorált.

A pitvarajtó rozsdamart sarkának recsegése, konyhai fektéből felugrasztá a Rubikonon átkelt női kedély gondolkodó szunnyadását.

Pali a nap hőse jelentkezett.

Kölcsönös egyetértés firmája alatt, jónak látta a konyhai padláslajtorja magelláni utazására vállalkozni, hogy a bekövetkező fölfedezés gyümölcsei biztosan kalapjába hulljanak.

A pintéri bormentes vacsora kitünöen sikerült. A felkavart villahegyi laskaszálak túrós-vajas alkatrészei, hivatalos vegybontás nélkül is észlelhetővé teljesitették a patkányméreg valódi jelenlétét. — igy fölöslegessé vált azon gondolaton törnie fejét, hogy saját oldalbordája, miért nem osztja meg a házi vacsorát?

Az öreg rézorrnak természetes kedve szottyana, a bekövetkezhető tragikumot, oldallyukasztó komikummá forditani át.

Mesteri bölcs észrevétele tüstént megbirálta a birtokában levő adatok nyomán, hogy jelenleg feladott vacsorája: patkányméreggel füszerezett túrós csusza, mely, méregmentes állapotában kitünö tápláléka a borecetágyasitott táguló gyomornak. De igy! egy ize sem kivánja.

Elövigyázatparancsolta vacsorálási módszere, jeles tanusága lőn tapasztalt sokatutazottságának, — a mennyiben a kinálkozó eledelt, izmos bőmarkusága érzetében, — nem a gyomor mindent emésztő gödre, hanem az ágy alatt feneketlenkedő vizhordó csebrek s fületlenkedö borseprüs kupák egykori méltóságos tekintélye mögé deportálta. Sasku Károlyi illemszabály által kifényesitett erkölcsi érzete következtében, nehány szál túrós laska végre ott móreskedett a tál fenekén.

(Vége következik.)

Diskursz a bécsi marhakiállitásról.

Sandri: Hallom kedves barátom! hogy Bécsben jártál?

Anti: Igen de csak is egy napot töltöttem ott.

Sandri: Hát mit láttál ezen egy nap alatt?

Anti: Tudod engem nem érdekelt egyébb csak a marhakiállitás.

Sandri: Hát aztán állittattak e ki szép példányok?

Anti: Barátom! a legremekebb példányt épen akkor lehetett látni, mikor én ott voltam.

???????

A kolozsvári egyetem tanárai folyamodtak a közoktatás miniszterhez, hogy az ő hivatalos cimök ezentul „nagyságos“ legyen.

Restellik tudniillik a tudós professorok, hogy őket mostanság méltóságosnak titulálják.

Notabene: Kolozsvárott még a komfortáblis kocsist is megméltőságolják.

Tehát ne tessék itt valami democratikus érzületet keresni, mert pöffeszkedő cimkórság kifolyása az egész!

Szól a hármónika.

(Szerelmes nóta az angyalát, ad formám: Szeretnék szántani.)

Mennyire szeretlek!
Multkor vettem néked
Pici hángedlit és
Apró kötényképet...

Te csak nézted, nézted,
És mosolygó ajkad
Trillái szomoru
Sohajokba haltak...

De megbocsátottál,
(Kezem lőn kezedbe!),
Mikoron kimentünk
A városligetbe.

Finom sört mérnek ott,
Olyat nem mér Hirschli...
Volt: cvá krig'l bír, und
Cvámol tormásvirsli!

A terézvárosi plébánia leégésekor.

Az óra éjfélt kongatott,
Szegény papok, szegény papok!
Lángba borult a házatok.
Miserere!

A harangok megkondulnak,
Hős tűzoltók is tódulnak.
Szegény papok füstbe fulnak...
Miserere!

Oszolj el óh aggodalom!
Üres az ágy, üres nagyon!
Pap, káplán gyóntatni vagyon...
Allelujah!

Hirdetmény.

Pestváros közegészségügyi bizottmánya részéről ezennel közhirré tétetik, miszerint az ujonnan jelentkező kholera-járvány miatt a kholerábi fogyasztásától mindenki óvakodjék.

A közegészségügyi bizottmány.

Bőze-vic.

A Margit-sziget hűs árnyasában sétálgat Besze. Szemközt vele a Wodjáner két testvér rakosgatja előbbre gólyalábait s megközelitvén Beszét, kérdik tőle: Mit keresel te itt Bőze generális?

— Mit-e? — válaszola Besze — hát ármádiát gyüjtök, hogy tudjatok hova liferálni.

Olvasd vagy meghalsz!

A szöghaju Daladár, a Hulló levelek szűzies irója, bizva azon eshetőségben, miszerint Trefort ur az ő poémáit is fogja ajánlani — nem ugyan a főpapoknak, hanem a mindennéven nevezendő apácakolostoroknak, összes költeményeit elküldé a bécsi világtárlatra.

Hanem sokáig gondolkozott, vajjon nem lenne-e jobb verseit a saját szobajtajába állitani ki e felirattal: „**Itt** a bécsi világtárlat pesti fiókja".

Náje fráje carmen.

„Náje fráje Presse"
Éhen akar veszni.
Mint a sánta kutya
Nem fut ő már messzi.
Szegény! üres gyomra
Talán azért vagyon:
Mert több rágni valót
Nem lel a magyaron.

Ludas Matyi eredeti távsürgönyei.

Kolosvárról. Az egyetem tanárai a kultuszminiszter által nekik adományozott „nagyságos" cim ünnepélyes felvételének emlékére egy diszmüelőadást fognak rendezni. Ez alkalommal „a tudós szamár" cimü bohózatban lépnek fel ő nagyságaik.

Tyukodról. Az itteni nemesség közt roppant indignátiót szült a kereskedelmi miniszter azon rendelete, mely a bocskorok eladását megtiltja.

Feketetóról. A kolera községünkből számüzve van, miután pénteken éjjeli 12 órakor hét szűz leánynyal fonattunk egy kötelet, ezt karikába kötöttük s igy bujt azon által a falunak örege és ifja, kicsinye és nagyja. Apage kolera!

Ágrisról. Falunkat egészen koleramentesitettük. 12 szüz leányt és egy nagy kamasz legényt levetkőztettünk anyaszült mezitelenre s éjfélkor eke elé fogva őket, a falu körül mély barázdát szántottunk velük. Most már jöhet az a kolera, nem tudja átugrani a barázdát.

A budapesti értéktőzsde.

	1873 május 1-én	1873. julius 15-én
Ferencz-józsefvárosi takarékpénztár . . .	**163**	**0**
Pesti Népbank	**100**	**00**
Anglómagyar bank . .	168	1 db stinkatóresz
Frankómagyar bank . .	96	gratis

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.-nál.